

Heidi Ege

FIREHJULSTREKKEREN (SKODA SCOUT) HOLDER STØ KURS I KULINGEN FRA NORD. SKYFRI HIMMEL. DET BLÅSER SAND INNOVER LAND. SANDHAUGER DANNES MIDT I OG PÅ SIDEN AV VEIEN OG SIKTEN ER REDUSERT PÅ GRUNN AV SANDKORNENE I LUFTEN... ØRKENRALLY? NEIDA. VI ER PÅ VEI MOT SOLASTRANDEN FOR Å MØTE NYLIG AVGÅTTE HI I STAVANGER FALLSKJERMKLUBB (SFSK). HEIDI EGE.

TORE NAGEL **TEKST**
ØYSTEIN SKRIBELAND **PORTRETTFOTO**
HEIDIS EGNE **ARKIVFOTO**

- Det er greit at vi spiser i Stavanger og bruker noen timer på det, men det er absolutt ikke OK at jeg avbildes midt i byen. Jeg er ikke Stavangerjente, jeg er jærbu fra Vigrestad, sier Heidi på telefon noen timer tidligere.

- Det nærmeste jeg kommer Jæren og den fantastiske stranda Brustrand, med Hitlertennene, er Solastrandå (her må kommenteres; i Stavanger og omegn heter det Solastrandå muntlig, men Solastranden og ikke a... skriftlig), sier hun i det vi parkerer ved siden av hennes røde... hmm... bil. Riktig antrukket for anledningen; farverik vindjakke og mørke solbriller. Imøtekommende og smilende. Viser to rekker kritthvite tenner i et førsommerbrunt ansikt.

- Det blåser mer enn normalt, men ikke så mye, fortsetter hun mens vi beveger oss over sanddynene med gress på... mot havet, som er i kok.

- Det heter ikke sanddyne, men sandkule og det er ikke gress vi går i, men marehalm, har landet her flere ganger, men ikke i så mye vind, sier Heidi på vei mot en Hitlerbunker tett ved vannkanten.

GRUNDIG, RYDDIG, ORDENTLIG og til å stole på, er karakteristikk som går igjen når fallskjermvenner beskriver Heidi. Alderen er hennes egen, men hun tok artium i 1991 og vurderte følgende utdanninger etterpå: vernepleier, sykepleier eller førskolelærer. Søkte alle tre, for å gardere seg, og kom inn på samtlige.

- Det ble et tilfeldig valg; førskolelærerutdanning i Stavanger. Pendlet til og fra Vigrestad hver dag. Og fikk seg jobb der etter endte studier.

- Men aller helst ville jeg bli fallskjermjeger. Det hadde vært drømmen min i alle år, forteller Heidi, etter vi har satt oss til rette i N.B. Sørensens Dampskibsexpedisjon rett ved Vågen i Stavanger sentrum. Heidi tygger laks og tunfisk med dill, selleri og artiskokk. Drikker alkoholfritt øl og fortsetter:

- Men jeg er jo jærbu og må bo med hav og helst uten trær rundt meg. Dype skoger er ikke noe for meg, jeg er rett og slett redd for trær. De er høye og skumle. Luft og høye trær hører ikke sammen sier hun smilende.

- Dessuten hadde nok utdanningen som fallskjermjeger blitt i tøffeste laget, konstaterer hun umiddelbart etter trehistorien. Hun giftet seg tidlig og fikk to barn og hadde full jobb som styrer i barnehage. Gjorde sitt første fallskjermhopp, tandem over Sola, i 1998. Meldte seg på kurs og tok sitt første linehopp i mars 1999. Den skikkelige jenta fikk tidlig tillitsverv i SFSK; kasserer, 13 mellom 2000-2002. Og for en dame som ikke liker å lage mat:

- Her er rett nummer to. Servitøren kommer til bordet med en grønnsaksbuljong med reker og avokado. Heidi sitter ved veggen, i hvit, strikkes kortermet genser. Et lite rom, med seks bord, hvite duker og tøyservietter. Veggene i restauranten er rødbrune. De er fylt med gamle fakturaer, skutemalerier, bokhyller tettepakket med bøker om båter og skipsfart. En

minnetallerken med kronprinsesse Märtha henger ved siden av en byste av statsminister Chr. Michelsen. Et tyvetalls fotografier av gamle amerikabåter blant annet av "Stavangerfjord" og "Oslofjord", er sirlig plassert på motstående vegg.

- De la til kai her før de skulle over til New York. Fakturaene fant vi da vi laget lokalene om til spisested i 1993, sier servitøren og skjenker eplemost til 75 kroner i glassene.

-DET BESTE HOPPET MITT var nok da jeg var i DeLand høsten 2004. Hoppet firer sammen med Heikki Oltedal, Nicolai Nansen pluss en til, svarer Heidi på det obligatoriske spørsmålet.

- Nei, det var ikke noe mer enn det. Det var bare det beste hoppet mitt. Hun ser forundret ut når hun får spørsmålet "hvorfør".

- Stavangerfolk bruker alt for mange ord, sørlendinger legger ut i det vide og det brede og østlendinger er svulstige. Jeg er jærbu, kort og konsis, forklarer hun og så kommer det:

- Ein jærbu putla å græve, det går på det jabbna... ja ha ja ja ja sann. Forstå den som kan (skribentens kommentar).

Det blir stille noen sekunder før forteller om det verste hoppet:

- Det var på Sola og jeg skulle gjøre en toer med en fersk B-hopper som ville bli flinkere i å svinge. Hun holdt bryststroppen min i exiten og den slapp hun ikke. Vi gikk rundt og rundt og rundt og rundt. Fikk fatt i hendene hennes og kvittet meg med "passasjerer". Vi ble kastet som prosjektiler i hver vår retning. Og det er sånn på Sola, at du av og til ikke vet forskjell på himmel og hav. Blått og blått og blått er blått. Heldigvis fikk jeg øye på kameramannen, Eivind Undheim, og dermed visste jeg hva som var opp og at det var hav under meg, sukker hun.

DEMDEN PÅ VIGRESTAD DA: Heidi spiser en munnfull vaktelegg i skummet østerssaus. Svelger maten og tar en slurk Clausthaler.

- Jeg hadde det største flagget og veier jo ikke så mye. I enden på det hang

en halvannen liters cola med sand. Fikk kraftig turbulens fra 1000 fot og ned. I trehøyde kollapset skjermen og jeg gikk i bakken. Sandflasken traff venstrefoten og knakk noen bein i den. Jeg tok den berømmelige L1 hvirvelen i ryggen og havnet på sykehus. Men det var ikke så ille. Ble aldri skremt, fortsetter hun og ordene blir flere. Heidi måtte innom sykehuset flere ganger. På kvinnedagen 8. mars i 2004 fikk hun satt inn noe titan som erstatning for den meste hvirvelen og ble friskmeldt for fallskjermhopping fra sykehuset.

- Men jeg hoppet jo hele tiden og brukte baken som landingspute, ikke alltid like lett å lande med dårlig rygg og foten i gips, forklarer hun angående ryktene om mange "jentelandinger".

Heidi Sandve Ege ble l2 i 2003. Var valgt varamann til styret i F/NLF og møtte der i perioden 2003-2005. I 2004 trengte klubben ny HI. Heidi ble sendt på kurs og samlinger sammen med stavangermannen André Ronesen. Om det var her fagsjef Jan Wangs uttalelse om at "lærere og førskolelærere i fotformsko ikke hopper fallskjerm" falt, hvorpå Heidi raskt og pliktoppfyllende

rekker opp hånden og forteller Wang at hun er førskolelærer... det vites ikke. Men; en av dem måtte overta. Begge hadde bestått.

- **SÅ SATT VI DER MED EN DIGER ØL** på Gardermoen altså, det var en 0,75 centiliter og diskuterte om hvem av oss som skulle bli ny hovedinstruktør for klubben. Begge hadde vel egentlig like lite lyst på jobben og jeg mener bestemt at vi slo krone og mynt, smiler Heidi (hun smiler mye, Heidi). Hun "tapte", og da de landet på Sola noen timer senere, sto HI Rune Røksund og gratulerte henne. Hun startet jobben i januar 2005, i en klubb hun brenner for.

- Jeg hadde aldri de virkelig store ulykkene å håndtere i tiden som hovedinstruktør. Forresten, du må høre denne. Vi bruker radio for å få ned elevene fordi vi opererer samtidig med tung flytrafikk. Sola er delt opp i rød, gul og grønn sone og en gang var en førstehopper på vei inn i rød sone. Han "brainlocket" og visste ikke hvor han var, men det visste jeg! Heidi blir ivrig og tygger en kalveskive med sherryskum mens hun fortsetter:

- Han hadde ingen kontroll. Sneiet en av de store

bensintankene og falt rett ned i asfalten, men overlevde. Det er da det er så godt med de "gamle", for Kjell Olsen, veteranen over alle veteraner (denne står for skribentens regning!) hadde følgende trøstens ord:

- Heidi. En slik elev dukker opp sånn cirka hvert tiende år!

Heidi er glad for at det er såpass mange veteraner i klubben sin og har alltid sett betydningen av deres virke og historie. Hun har også trukket veksler av de som har gått foran seg. Rune Røksund er en av dem.

- Han var min mentor da jeg overtok som HI og jeg kunne ringe ham når som helst. Han kan jo hele Norges fallskjermhistorie, skrevet boken om den, sier hun og berømmer i samme setning Rolf Inge "Burre" Sotberg (nåværende materiellsjef i F/NLF) Roar Frøiland (han må da ha vært med siden starten i 1969?) og Heikki Oltedal.

- **DU, JEG HAR ALTSÅ IKKE NOE** dårlig forhold til Jan Wang. Jeg bare sa i fra jeg. Har funnet stor støtte i både ham og tidligere fagsjef, Knut Magne Ekerhovd, forklarer hun og hun er tilbake til episoden fra l1-kurs tiden. Hun samarbeider mye med Wang når hun er eksaminator på l2 kursene.

- Du må få med at Jan erter meg ofte. Jeg er så dårlig i geografi. En gang vi passerte en stor sjø, spurte han meg om hvilket hav vi så. Jeg visste ikke at det var Mjøsa, ler hun. En annen gang var hun på vei i bil fra Vigrestad til Oslo for et annet kurs. Hun hadde avtalt å ringe ham når hun nærmet seg Oslo.

- Jeg så et skilt det sto Tvedestrand på og da ringte jeg. Jan kunne da fortelle at jeg hadde bare drøyt 18 mil igjen før jeg var fremme, ler hun og kikker ut av vinduet og ned i Vågen, som har hvite skumdotter på overflaten. Vi har spist fire av fem retter og er i ferd med å avslutte.

Heidi ga fra seg tillitsvervet som HI ved nyttår i år. Så vidt oss bekjent, er hun en av tre kvinnelige Hler i Norge gjennom tidene.

- Jeg mener at to år er den ideelle HI lengden. Et år på å sette seg inn i saker og stell og det neste til å praktisere. Tre år er også greit for da handler det om kontinuitet, forteller hun.

Heidi satt i fire år, men hun ble ikke utbrent, det var nesten en del av "planen". Selv om det noen

ganger var vanskelig for enkelte folk å skille person fra sak; ta upopulære avgjørelser, likte hun årene som øverstekommanderende. Nå har hun ingen store oppgaver for klubben, men har gått inn i en idrettspolitisk periode. Odelsjenta fra Brusand, fem kilometer sør for Vigrestad, skal nyte sommeren med blant annet fallskjermhopping.

- Jeg skal en tur til Voss. Deretter til Tønsberg og videre til Østre Æra og alle trærne. Dessuten koser jeg meg i vindtunnel og skal over til Bedford for fjerde gang senere i høst. Hun har lang sommerferie fordi hun nå er lærer for en førsteklasse og skal følge dem videre et år til. Videreutdanningen i pedagogikk og veiledningspedagogikk skal komme Rogaland idrettskrets til gode. Mens servitøren vår serverer desserten; sjokolandeganachen

(vettdafaen hva det betyr...) i flytende, frisk blåbærsauss, servert med en hjemmebak berlinerbolle til hver (Heidi spiser begge), slår det oss at det som er sagt om henne; pliktoppfyllende, viljesterk, prinsippfast og i det hele tatt... en jente uten riper i lakken, det virker som om karakteristikkene er sanne... er det så ingen feil med denne prektigheten fra Jæren?

NOE GALT ELLER UKORREKT må da hun og ha gjort?

- OK da. Vi må tilbake til Solastranda for noen år siden. Jeg var hoppmester for et 14 manns løft med AN 2, dobbeltdekkeren kledd i seilduk. Det var sen ettermiddag og det hadde vært varme dager en uke i strekk. Bestemte meg for en utilsiktet utelanding på stranda. Satte ut elever og de ferskeste B-hopperne som jeg skulle. Dro flyet lengre vest... og apropos vest...

jeg... eller vi, hadde ikke flytevest... Vel, så lå jo flyet ganske så langt ute og vi hoppet, tre stykker. Landet mellom badegjester og soltilbedere. Duppet oss og måtte gå tilbake til feltet. Stakk innom en kiosk og kjøpte is. Roar Høiland var HL og jeg måtte stå "skolerett" mens jeg ble hudflettet som HM. Det var litt flaut... fra lykkerus til bakrus på 1-2-3, men vel verdt!

Og viktig, viktig. Det var ikke mens jeg var HL. Jeg var ikke lz en gang, tror jeg... Nei, jeg var nok bare tretten, avslutter Heidi.

- Fikk du med det?

